

Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ Α/ΘΜΙΑΣ ΚΑΙ Β/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ : «Η μπογάτσα», Ανατολικός μύθος Άγγελος Βλάχος (1838-1920)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

A. Με βάση τη **γλώσσα** του κειμένου να κατατάξετε το κείμενο στη σωστή περίοδο της νεοελληνικής λογοτεχνίας δικαιολογώντας σύντομα την απάντησή σας :

- α. Δημοτικό τραγούδι (δημοτική)
- β. Νεοελληνικός διαφωτισμός (δημοτική και λόγια /καθαρεύουσα)
- γ. Επτανησιακή Σχολή (δημοτική)
- δ. Φαναριώτες και Ρομαντική Σχολή των Αθηνών (λόγια/καθαρεύουσα)
- ε. Νέα Αθηναϊκή Σχολή (δημοτική)

Μον. 15

B1. Να αντιστοιχίσετε τα στοιχεία των παρακάτω στηλών (ένα στοιχείο της στήλης Β περισσεύει):

ΣΤΗΛΗ Α	ΣΤΗΛΗ Β
α. βουκλαί* διεδέχοντο αλλήλας ως στροφαί ηλεκτρικής δυναμομηχανής β. Πυκναί και αδιάκοποι καταπίπτουσι της χιόνος αι νιφάδες γ. το αστείον του πείραμα εκινδύνευε να γίνη σοβαρά του βαλαντίου του τραγωδία. δ. ο στόμαχός του απέκαμε	α. εικόνα β. μεταφορά γ. προσωποποίηση δ. παρομοίωση ε. ειρωνεία

B2. Να χαρακτηρίσετε τα παρακάτω αποσπάσματα του με τους όρους **ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ**, **ΑΦΗΓΗΣΗ** ή **ΠΕΡΗΓΡΑΦΗ** και **ΑΦΗΓΗΣΗ**, ανάλογα με τη λειτουργία τους. Να μεταφέρετε μόνο τους χαρακτηρισμούς και όχι τις προτάσεις.

- α. Το ταψίον είναι μέγα και η μπογάτσα παχεία και ζακχαρόπαστος.
- β. Πολλοί διήλθον και παρήλθον αλλ' αυτός δεν κατώρθωσε να παρέλθη.
- γ. Αίφνης παρέρχεται προ αυτού η νυκτερινή περίπολος της αστυνομίας, και ο οδηγός αυτής ίσταται προ του παραδόξου και δραματικού θεάματος.
- δ. κατέπινεν αδηφάγος, ταχύς, οιονεί διωκόμενος, και κατεβρόχθιζε πασαλείφων και μύστακα και γένειον, και έλειγεν εν τω μεταξύ τα χείλη και τους δακτύλιους, πότε της μιας και πότε της άλλης των χειρών.

Μον. 20

Γ. Να σχολιάσετε σύντομα το επιμύθιο του μύθου σε μια παράγραφο. («Μην υπόσχεσαι περισσότερα από όσα μπορείς να πραγματοποιήσεις»)

Μον. 25

Δ. Να εντοπίσετε **ομοιότητες** και **διαφορές** μεταξύ του κειμένου του Άγ. Βλάχου και του παρακάτω αποσπάσματος από το **Ζητιάνο** του **Ανδρέα Καρκαβίτσα** ως προς τη **γλώσσα** και τον **τρόπο γραφής**:

«...Ήταν μικρό κι ελάχιστο γεροντάκι, κακοτράχαλο, ξερακιανό, με στήθος χωνεμένο, ράχη σκευρωμένη, κνήμες χοντρές, αλλ' αδύνατες και ολότρεμες. Εφορούσεν ένα κοντοκάποτο κανελί και ξεφτισμένο επάνω από το μαύρο και μυριομπαλωμένο πουκάμισό του, που άνοιγεν έως την κοιλιά κι έδειχνε πλατύ ηλιοψημένο στήθος. Από τη μέση του έπεφταν κουρέλια λιγδερά έως τα μισά μηριά του πουκάμισου τα λείβανα· έπειτ' άρχιζε το σώβρακο κίτρινο, σαν καπνισμένο και με σχισμάδες εδώ κι εκεί, όπου εφαινονταν στο περπάτημα μελαχροινά και ολότρεμα τα κρέατά του έως το γόνα. Από το γόνα έως κάτω αγραφιώτικη σκάλτσα, κοντοκομμένη, έπαιρνε μέσα τις κνήμες κι εχώνευε στα χιαστά δεσίματα υγρού γουρνοτσάρουχου.»

Μον. 20